

سرنوشت جهان

وحید ولی‌نیا

دشنه ی شب، نشسته سینه‌ی روز
در افق، بزم خون نمایان است
لاله داغدار نور، با جرمان
سر فرو برده در گریبان است

زوزه ی باد، همچو موسیقی
هر مترسک کنار هر جالیز
با نوایش به رقص آمده باز
پیچ و تابش میان تاریکی
سایه‌هایی بلند و لرزان است
جشن ظلمت گرفته خفاشان
غافل از آنکه ماه، تابان است
نور او روزن امید جهان
خود نشانی ز روز رخشان است

عاقبت پرتویی به وقت سحر
می‌درد پرده‌ی سیاهی را
گردشی می‌کند دوباره زمین
روز روشن دوباره می‌زاید
لاله رخ باز می‌کند از نو
سرنوشت جهان بدین‌سان است